

seält kangel elas, tulli ta piisut hilja senna,
rahwas olli jubba kirkus, ja kirko issand
ka. Pärast jutlust andis koolmeister kogo
godussele teada, et üks kirjutud ramat, kus
sees kolm sadda rubla pappri rahha olnud,
olli ärrakaddunud, kes sedda ramato lin
nas ühhe herrale, kes sai nimmetud, piddi
kätte andma, se piddi hea jodo rahha sama.

Andrus, kui ta sedda kirkus oli kuulnud,
säks kirko issanda jure, andis temma kätte
sedda ramato, ja pallus, et kirko issand
sedda lahti wottaks, et siis nähha saaks,
kas se õige ramat, ja nimmetud pappri
rahha seal sees piddi ollema. Sedda teggi
kirko issand, ja wata, se olli õige ramat,
ja kolm sadda rubla pappri rahha sees!
Kirko issand andis nüüd ramato ja rahha
Andrussele jälle taggasi, ja ütles: et sa ni
aus mees olled olnud, sedda ramato minno
kätte anda, et kül sa teadsid, mis seal sees
piddi

piddi ollema, siis ma annan sulle sedda
taggasi. Wi nüüd isse sedda liina, so
te saab sulle rohkesti tasjutud.

Andrus sõitis liina, ja mõttles isseenne
ses: saab sin ma agga ni palju jodo rahaks,
et ma woiksin omma poiale kühbara osta,
siis ta wotaks ennam nou ommas heas
meles kindlaks jada. Kui ta nüüd sedda
leitud ramato olli kätte annud, siis andis
se Herra temmale wiis rubla, ja küsis:
kas ta sega piddi rahhu ollema? Andrus
tännas süddamest, ja wastas, et ta ni pal
jo mittegi es olnud lootnud. Ta ostis
nüüd Loreisile ja isseennesele kühbard, ja
jõi weel rahha üle. Kui ta olli loia tulnud,
siis ta panu kühbard oma poia pähhä, mis
pärast poeg ennast wägga rõmestas, ja
ülsa ütles: Wata mo poeg! se on leidmis
se palk, selle leitud ning jälle kätte antud
ramato eest, ja Wata! mul on se eest, et
ma